

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet Complot in de trein

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

www.spekkieensproet.nl

www.viviandenhollander.nl

www.juliettedewit.nl

www.ploegsma.nl

www.kinderboeken.nl

AVI 7 / E5/M6

ISBN 978 90 216 7969 3 / NUR 282

© Tekst: Vivian den Hollander 2019

© Illustraties: Juliette de Wit 2019

Vormgeving omslag: Joen design, Wormer

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2019

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Op reis

Het is de laatste week van de vakantie. Buiten schijnt de zon volop, maar in de trein is het lekker koel.

Tien minuten geleden zijn Spekkie en Sproet ingestapt. Samen met Nelson, de neef van Spekkie. Hij is agent, maar vandaag heeft hij geen uniform aan, want hij is een paar dagen vrij. Daarom heeft hij Spekkie en Sproet uitgenodigd om mee te gaan naar de kermis. Ze blijven zelfs een nachtje weg.

‘Waar gaat deze trein ook alweer heen?’ vraagt Spekkie. ‘Het was iets met Duus. Help eens, Nelson. Ik kan het maar niet onthouden.’

‘Niet slim.’ Hij geeft haar een knipoogje. ‘Een echte speurder vergeet nooit een naam.’

‘Weet ik.’ Spekkie neemt zich voor vanaf nu niks meer te vergeten. Want ze houdt inderdaad veel van speuren. Ze wil net zo goed worden als haar neef.

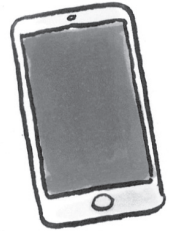
‘We gaan naar Düsseldorf,’ zegt Nelson. ‘Dat is een stad net over de grens. In Duitsland.’

Straks gaan we daar lekker eten. En morgen zijn we dan de hele dag op de kermis.'

'Echt leuk,' zegt Sproet. 'Ik hoop dat er een spookhuis is! Maar ik vind het ook heel gaaf dat we met deze snelle trein gaan.'

'Ja, snel gaan we zeker. Over anderhalf uur zijn we er al.' Nelson wijst naar buiten. 'Kijk maar naar de auto's op de snelweg. Die halen we met gemak in.'

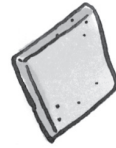
Spekkie zit stil te luisteren. En als ze wat langer op Nelson let, merkt ze het. Steeds gaan zijn ogen naar zijn mobiel. Verwacht hij een bericht? Opeens is ze er niet meer zo zeker van dat haar neef alleen maar gewoon een paar dagen vrij is.

Het was zo gegaan: een tijdje terug had Nelson gevraagd of ze mee wilden naar de kermis in Tilburg. 'In mijn eentje vind ik daar niks aan,' zei hij. 'En voor wie moet ik dan een super-spekkie kopen?'

Want Spekkie eet graag een spekkie, dat klopt helemaal! Vooral als ze wil speuren en nadenken. Daarom noemen veel kinderen haar Spekkie in plaats van Marloes.

Een spekkie... Had ze er nu maar een.
Ze had niet gedacht dat ze er een nodig
zou hebben. Maar ze weet het bijna
zeker: Nelson is met een zaak bezig.
Zo goed kent ze hem intussen wel.

Gisteren had hij haar opgebeld. 'Ik heb zo'n
zin om weg te gaan,' zei hij. 'Maar ik heb
een leuker idee. We gaan naar een nog véél
grotere kermis. Die is in Düsseldorf. Dat is
iets verder weg. In de middag nemen we dan
de trein. En we blijven meteen een nachtje
weg. Denk je dat Sproet dat ook zou willen?'
'Tuurlijk,' had Spekkie gezegd. 'Trouwens,
Sproet zou toch al bij mij komen logeren.
Zijn ouders zijn niet thuis.'

Nu Spekkie beter over het nieuwe plan
nadenkt, vindt ze het toch wel vreemd.
Ineens wil ze het zeker weten. 'Nelson,
waarom gaan we eigenlijk naar Duitsland?'
vraagt ze zacht. 'Heeft het soms iets te maken
met je werk?'

Nelson krijgt een kleur.

Maar voordat hij antwoord kan geven, klinkt
er een stem door de intercom: 'Beste reizigers.
U bevindt zich in de internationale trein met
eindbestemming Schiphol.'

‘Schiphol?’
Nelson
lijkt erg te
schrikken.

‘Excuus:
ik bedoel
Eindhoven,’
verbetert de
conductor
zichzelf. ‘O
nee, sorry. Dit
is de trein naar
Düsseldorf.’

Nelson zucht even.

‘Gelukkig! Ik dacht bijna

dat we in de verkeerde trein zaten.’

‘Dat zou zeker niet goed uitkomen?’ zegt
Spekkie slim.

Nelson krabt in zijn haar. ‘Nee. Want, eh... Je
hebt gelijk. Ik ben inderdaad met een zaak
 bezig. Daarom moet ik dringend een Duitse
collega spreken. Maar ik beloof het: dat is
zo gebeurd. En daarna gaan we meteen door
naar de kermis.’

‘Duitse collega? Waar gaat het over?’ Spekkie
is nu best wel nieuwsgierig.

Ook Sproet is vol aandacht.

‘Het heeft te maken met een beeld van een engel,’ vertelt Nelson. ‘Het is oud en nogal kostbaar. Kort geleden is het gestolen uit een kerk.’

‘Ja, klopt,’ zegt Sproet. ‘Mijn vader las het voor uit de krant. Hij zei ook dat hij het heel erg vindt dat dieven zelfs spullen uit kerken stelen!’

‘Helaas gebeurt het.’ Nelson kijkt somber.

‘En de politie weet niet wie de dief is?’ vraagt Sproet.

‘Nee, nog niet. Maar we vermoeden dat er een bende uit Duitsland achter zit. De laatste tijd worden er vaker beelden en schilderijen gestolen. Steeds vlak bij de grens. Daarom gaan mijn Duitse collega’s zich nu ook met de zaak bezig houden. En daarom spreek ik hen straks.’

‘Geen probleem. Wij wachten gewoon op je, hoor,’ zegt Spekkie. ‘Dit is belangrijk.’

Sproet knikt. ‘Goed dat je hulp krijgt, Nelson. Ik hoop dat ze die dieven gauw vinden.’

Een snelle trein

‘Wie wil er wat?’ Sproet haalt een zak snoep uit zijn tas.

Spekkie steekt blij twee duimen op.

‘Wauw! Ik zie zelfs mini-spekkies.’

‘Heeft mijn moeder gekocht,’ zegt Sproet.

‘Voor onderweg.’

‘Echt lief.’ Spekkie vist een spekkie uit de zak. Sproet en Nelson nemen een dropje. Ze kijken op als de deur van de coupé opengaat. Een slungelige man komt binnen. Hij is een jaar of twintig. En hij is zo lang dat hij bijna zijn hoofd stoot.

‘Even voor de zekerheid. Dit is toch de trein naar Düsseldorf?’ vraagt hij vriendelijk.

‘Zeker,’ zegt Nelson.

‘Fijn. Door die conducteur raakte ik in de war.’ De man gaat aan de andere kant van het pad zitten.

Als zijn mobiel gaat, neemt hij meteen op. ‘Met Jesse. Ja, ik zit in de trein. Oké, ik wacht het verder af. Ja, het komt helemaal goed.’

Daarna haalt hij een boek uit zijn tas. *Snel en vlot Duits* staat erop. Knap! Jesse leert Duits. En daarom gaat hij naar Düsseldorf, denkt Spekkie.

Dan let ze niet meer op hem. Ze kijkt naar buiten. De trein rijdt nu langs groene weiden vol koeien en schapen. Ook flitst er een kerktoren voorbij. En meteen denkt ze aan de diefstal. Waar zou zo'n bijzonder beeld worden verkocht? In een winkel met oude spullen? Pas liep ze met haar moeder langs zo'n zaak. Maar de politie zou het gestolen beeld daar toch meteen ontdekken? Of zouden de dieven...? Spekkie laat haar hersens kraken. Nelson had het over een bende. Dat zijn meer mensen. Misschien stelen ze beelden en schilderijen in het ene land. En ze verkopen het in het andere...
Ja, zo zal het gaan!
Sproet schopt zacht tegen haar voet. 'Ik weet waar jij aan denkt,' zegt hij lachend.
Spekkie knikt. 'De spekkies helpen goed. Zo fijn!'

Zelf denkt Sproet ook even aan de diefstal.
Hoe groot zou zo'n beeld eigenlijk zijn? Dat
moet hij zo nog vragen.
Daarna geniet hij weer van de reis. Nog geen
minuut heeft hij zich verveeld.
Net als hij wil vragen of de trein ook ergens
stopt, minderen ze vaart.
Ze rijden een station binnen. Mensen stappen
in en uit.
'Hallo, allemaal!' Een jonge vrouw met
vlechten komt de coupé in. Vooral haar jurk
met strikjes en borduursels valt op.
Spekkie kijkt er verbaasd naar. Zo'n jurk zie
je niet vaak. Het lijkt wel de jurk die Heidi
droeg, in het boek dat ze pas las.
De vrouw kijkt naar de nummers boven de
stoelen. 'Ja, dit is mijn plek!'
Ze zet een tas op de stoel. En ze gaat tegenover
Jesse zitten. 'Hoi! Ik ben Nina.' Haar stem
klinkt opgewekt.
Jesse knikt kort en leest weer door.
Maar Nina heeft duidelijk zin in een praatje.
'Ga je ook naar Düsseldorf?' vraagt ze aan
Jesse.
Hij knikt. 'Ik moet zelfs nog door naar Wenen.
Dus straks stap ik over op de nachttrein.'

‘Wat? Ik ook!’ Nina lijkt dat heel leuk te vinden. ‘Doe jij soms ook mee met de wedstrijd?’

‘Nee, ik moet iets anders doen,’ zegt Jesse.

‘Vertel, wat voor wedstrijd is er dan?’

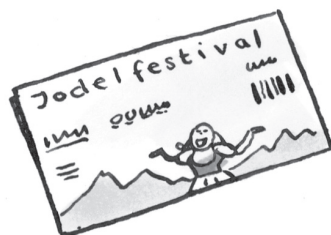
‘Een zangwedstrijd,’ legt Nina uit. ‘Het gaat erom wie het best kan jodelen.’

‘Jodelen?’

‘Ja, je weet toch wel wat dat is? Ik zal het wel even voordoen.’ Nina duwt haar schouders naar achter, zodat ze goed rechtop zit.

‘Van je... jodela-hiti, jodela-hiti, jodela-hého!’ zingt ze dan.

Jesse deinst een beetje achteruit.

En Sproet schopt onder de tafel zacht tegen Spekkies been. ‘Geef mij maar hiphop,’ fluistert hij.

Ook Nelson zit met grote ogen te kijken. Gelukkig gaat Nina niet al te lang door. ‘Jodelahiti,’ jodelt ze nog een keer.

‘Nou, zoiets ga ik dus doen,’ zegt ze trots. ‘Hoe vind je het?’

‘Bijzonder,’ zegt Jesse. ‘En die jurk die je aanhebt, hoort die ook bij het jodelen?’

Nina knikt. ‘En laten we het nu over jou hebben. Wat ga jij in Wenen doen?’

Maar Jesse gaat ineens staan. ‘Van lang zitten word ik altijd zo stijf,’ zegt hij tegen Nelson.

‘Even rekken, hoor. Weet jij of ze hier ook koffie verkopen?’

Nelson wijst naar de deur. ‘Verderop is een bar.’

En daar is ook vast een wc, denkt Sproet. Hij moet opeens best nodig.

Hij loopt mee naar het halletje. Daar stopt Jesse om een sms’je te lezen. Omdat er veel koffers staan, kan Sproet er niet goed langs. Ook moet hij zich even vasthouden, want de trein schommelt een beetje.

‘Grote bloempot,’ hoort hij Jesse dan mompelen. ‘Niet vergeten.’

Grote bloempot? Grappig! Sproet grinnikt in zichzelf. Er is vast iemand jarig. En die wil een grote bloempot hebben. Zijn moeder houdt ook van grote potten in de tuin. Als Jesse nog een sms'je krijgt, gaat het Sproet te lang duren. Hij schiet achter Jesse langs. Al snel vindt hij de wc.

‘Duurt het nog lang voordat we er zijn?’ vraagt hij als hij weer terug is. Nelson kijkt op zijn horloge. ‘Nog bijna twintig minuten.’

Op hetzelfde moment rinkelt zijn telefoon. ‘Hallo... Wat? Weet je het zeker?’

Nelson lijkt even te schrikken.

‘Meteen regelen,’ zegt hij dan kort.

‘Voor drie personen. Ja, dat heb je goed gehoord.’ Daarna drukt hij zijn telefoon uit.

‘Was dat je Duitse collega?’ vraagt Spekkie nieuwsgierig.

‘Straks vertel ik meer,’ is het enige wat Nelson zegt.

